

Arrest

nr. 101 384 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WERA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig te Rawalpindi, Punjab. U bent een soennitische moslim en ongehuwd. U diende Pakistan te verlaten uit vrees voor de Taliban. U verklaart dat u en uw oom, S. R. H., ingewijd zijn in het Sufisme, in de orde (Tariqah) van de Qadiri, door uw grootvader S. L. H., die over de hele wereld beroemd was. Uw oom zou in Rawalpindi erg bekend zijn. In 2002 overleed uw vader en in 2004 vertrokken uw beide broers en uw moeder naar de U.K. Uw beide broers hadden een studentenvisum en uw moeder kreeg ook een visum. Ze verblijven in Reading, maar verder heeft u weinig contact met hen. U bleef alleen achter in het ouderlijk huis in Rawalpindi en startte een meditatiegroep en predikte over liefde, vrede en rust aan een diverse groep van Engelstalige opgeleide Pakistanen, voornamelijk moslims en enkele Christenen. Op een dag werd u door een jongen in de straat een dreigbrief van de Taliban gegeven. U moest uw activiteiten opgeven of

u zou worden vermoord. Deze eerste brief nam u niet ernstig. Daarna volgde er een tweede, afgegeven door uw buurmeisje. Twee mannen op een motor hadden haar de brief gegeven en gezegd deze aan u te bezorgen. Vervolgens ging u naar de politie die u niet bijzonder ernstig nam en veel geld eiste om een FIR (First Information Report) op te maken. U ging ontgoocheld weg. Op 7 juli 2012 kwam u met de wagen terug van de markt toen er op u geschoten werd. De volgende dag ging u naar uw oom om over het gebeuren te vertellen. Hij raadde u aan uw activiteiten stop te zetten. U besloot vervolgens om het land te verlaten, met behulp van een smokkelaar.

Op 16 juli 2012 verliet u Pakistan met een vlucht via Dubai richting Brussel waar u op 19 juli 2012 een asielaanvraag indiende. U legt een kopie neer van de eerste bladzijde van uw paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde ernstig, daadwerkelijk en systematisch. Niet alleen heeft u uw profiel onvoldoende aannemelijk gemaakt, maar verscheidene van uw verklaringen over uw familiale situatie en familiale banden hebben gemaakt dat er twijfels zijn gerezen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat uw profiel betreft, zijnde een Sufi opgeleid door uw beroemde grootvader S. L. H., moet worden vastgesteld dat u geen enkel document aanbrengt dat uw familiale band aanduidt met de door u genoemde personen. U beweert dat uw beroemde grootvader een tombe heeft in de stad Sunda in Lahore. Aangezien de verering van tombes (ziarat, darbar) wezenlijk deel uitmaakt van het Sufisme, is het merkwaardig dat er in de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier van het CGVS) geen verwijzing werd gevonden naar de tombe van uw grootvader en dat u terzake ook zelf geen enkele documentatie heeft aangebracht. Uit de beschikbare informatie komt er telkens één persoon naar voor met de naam Lal Hussein, namelijk een beroemde Sufi - heilige uit de zestiende eeuw (gregoriaanse kalender) -, die bezwaarlijk uw grootvader kan zijn. Verder is het uiterst ongeloofwaardig, aangezien ook de spirituele opvolging en inwijding wezenlijk deel uitmaakt van het Sufisme, dat u niet zou weten wie de leraar of leermeester van uw grootvader was (gehoorverslag CGVS p. 4). Verder zegt u buiten uw oom en grootvader geen andere 'Qadiri' te kennen, wat ronduit ongeloofwaardig is (gehoorverslag CGVS p. 4 en p.7). De Qadiri is een grote en bekende orde en het is niet aannemelijk dat u, als kleinzoon van een beroemde en hooggewaardeerde sufi-meester, geen andere personen kan noemen die deel uitmaken van deze orde. Er werd u tevens gevraagd naar de lijn van opvolging. Aanvankelijk begreep u de vraag niet maar dan stelt u correct dat Abdul Qadir Gilani de eerste was in de lijn. Hoewel u op de vraag naar het hoofd van de orde terecht stelt dat er niet zoiets bestaat als een hoofd van de Qadiri in Pakistan, is het merkwaardig dat u spontaan geen enkele belangrijke Sheikh noemt, hoewel bijvoorbeeld Sheikh Seyyed Abdul Qadir Gilani internationale uitstraling heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U vervolgens enkele namen genoemd van Sufi's in Rawalpindi, zegt u deze niet te kennen omdat ze misschien niet van uw orde zijn. Uw bewering dat de verschillende Sufi-orde's geen onderling contact zouden hebben, is weinig geloofwaardig. Immers, tijdens de grote ceremonies rond de beroemde tombes komen alle ordes samen om de daar begraven heilige te vereren. Hoewel u stelt dat er zeer vele schrijnen zijn in Rawalpindi, is het merkwaardig dat u er maar één bij naam noemt, Imam Bari, dat in Islamabad gelegen is. U gevraagd naar de rituelen rond de schrijnen, blijft u vaag en stelt u "gelijk welke, we geven ze allemaal respect" (gehoorverslag CGVS p.4). Wat dit in concreto betekent kan u niet verduidelijken.

Verder beweert u dat uw oom een bekende Sufi is in Rawalpindi. Het is niet aannemelijk dat u nauwelijks iets kan vertellen over de activiteiten van uw oom, wat precies zijn activiteiten zijn, wat zijn "motto" is waarrond hij werkt, dit zagezegd omdat hij "apart is" (gehoorverslag CGVS p.6 en p.8). Dit is des te meer het geval omdat u beweert beiden door uw grootvader te zijn ingewijd, u moet dus toch iets kunnen overbrengen van de lering van uw grootvader en oom. Bovendien gaf uw oom zijn "lessen" op dezelfde plaats als hij leeft, alleen het huisnummer is verschillend, maar dat kent u zagezegd niet omdat u er ook niet zo vaak kwam (gehoorverslag CGVS p.7 en p.8). Nochtans woonden jullie naast elkaar. Via het Pakistaanse telefoonboek werd er op uw adres NE 243 Dhoka Farman Ali Chaklala, Rawalpindi, een persoon gevonden op nr. NE 243B met de naam S. R. H. A. G., met grote waarschijnlijkheid de persoon die u als uw oom aanduidt. Dat u niet zou weten waar uw oom mee bezig is in zijn leringen aan zijn volgelingen is ronduit ongeloofwaardig. Kort onderzoek via internet rond Sufisme en de naam van uw oom, leverde een heel bekende religieuze zanger op met de naam Seyed Rifaqat Hussein Ali Rehmani, en dat is dus duidelijk een andere persoon dan uw oom.

Wat betreft de meditatietechniek die u als Sufi zou hebben onderwezen, werd u gevraagd deze uit te leggen (gehoorverslag CGVS p.4), doch u beperkte zich door te stellen dat het slechts oefeningen

zijn. U gevraagd of deze gebaseerd zijn op bepaalde teksten, ontkent u dit. Echter, u noemt ook geen enkele andere tekst bij naam, en dit terwijl poëzie en verhandelingen een integraal deel uitmaken van de Sufi-traditie. Een traditie die Sheikh Seyyed Abdul Qadir Gilani zeker verderzet (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Tevens is het merkwaardig dat u geen enkele weet heeft van de Sufi-avond die een maand voor uw vertrek georganiseerd werd in uw stad (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), met juist als doel de Sufi-boodschap van 'liefde en tolerantie' te plaatsen tegenover de huidige situatie in het land (gehoorverslag CGVS p.5). U zegt hierover dat u zich beperkte tot het geven van meditatie thuis en naar schrijnen gaan. Opnieuw is dit niet geloofwaardig.

Zelfs indien u via uw grootvader bepaalde leringen/inwijdingen zou hebben ontvangen, blijkt uit het bovenstaande dat u geen grote betrokkenheid betoont, waardoor u uw vrees voor vervolging op basis hiervan onvoldoende aannemelijk maakt. U zegt dat u het doelwit bent geworden van extremisten omdat u uw meditaties gaf in het Engels en in gewone, niet-traditionele Pakistaanse klederdracht. Echter, aan uw vluchtrelaas kan onvoldoende geloof worden gehecht. Zo is het bevreemdend dat u wel naar de politie zou zijn gegaan naar aanleiding van een dreigbrief, maar dat u geen klacht indiende nadat u in uw wagen beschoten werd, een toch wel veel ernstiger feit. U stelt dat de politie u naar aanleiding van de dreigbrief probeerde te sussen en geld vroeg om een FIR op te stellen, maar gezien een beschieting toch ernstiger is, is het merkwaardig dat u niet opnieuw geprobeerd heeft om een klacht in te dienen maar meteen besloot om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS p.5 en p.6). Hoewel in Pakistan de corruptie welig tiert, is er een voldoende functionerend rechtssysteem om op zijn minst te proberen de eigen rechtsmiddelen uit te putten. Immers, uit informatie (beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat in principe de politie de registratie niet mag weigeren. Indien dit wel gebeurt kan diegene die zijn klacht wil geregistreerd zien een klacht indienen bij een andere instantie. U heeft zich naar aanleiding van de dreigbrief enkel tot het lokale politiebureau gewend. U beweert verder dat u niet naar het hoofdbureau had kunnen gaan, toch blijkt uit de genoemde informatie dat er andere mogelijkheden zijn. U ermee geconfronteerd dat u ondermeer naar de rechtbank had kunnen stappen, doet u dit af als louter tijdverlies aangezien u voor uw leven vreesde (gehoorverslag CGVS p.7). Precies omdat u voor uw leven vreesde zou de beschieting ernstig genoeg moeten geweest zijn om verdere demarches te ondernemen en u tot de hogere autoriteiten te richten.

Tot slot dient er nog te worden gewezen op het feit dat u laat uitschijnen dat u op een "eiland" woonde, dat u alleen bent achtergebleven in het ouderlijk huis, met minimale contacten met uw eigen broers en moeder in de U.K. en zelfs met uw oom die naast de deur woont. Dat u niet zou weten welke studies uw broers in de U.K. hebben gedaan, noch dat u zou weten of ze al dan niet aan het werk zijn en wat ze doen is weinig geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.3). U zegt dat in Pakistan de cultuur anders is, maar het is niet geloofwaardig dat u als oudste zoon geen informatie kan geven over uw familie in de U.K. Uw verklaringen terzake zijn onvoldoende overtuigend, waardoor de indruk is gewekt dat u informatie achterhoudt en onvoldoende zicht biedt op uw werkelijke situatie.

Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde document, namelijk een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort (geldigheid 2009-2014), kan bovenstaande conclusie niet wijzigen, gezien het een loutere aanduiding betreft van uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Het is ook opvallend dat u er niet in slaagt om een kopie van het volledige document neer te leggen of enige duiding te geven aangaande de visa die hierin mogelijks vermeld stond(en). Zelfs als zou de smokkelaar het origineel stuk bij zich hebben gehouden, dan nog mag worden verwacht dat, indien u dan toch een kopie kan neerleggen, deze kopie het volledige document zou betreffen (vragenlijst DVZ, vragen 20-21). Dit alles laat vermoeden dat u het volledige stuk, eventueel in kopie, om één of andere reden niet wenst voor te leggen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing een voor een betwist, vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn bijlage 26 (stuk 2) en van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3) alsook een rapport met algemene landeninformatie over Pakistan afkomstig van de Britse asielinstanties (stuk 5).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Preliminare opmerkingen betreffende de taal van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Preliminair merkt verzoeker op dat hij tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal enkel werd bijgestaan door een tolk Urdu, niettegenstaande de verwoordingen van zijn bijlage 26 (stuk 2), waaruit blijkt dat hij eerst een tolk Urdu vroeg, maar dit later corrigeerde door een tolk Engels. Het gehoor werd aanvankelijk vertaald door een tolk Urdu, maar naderhand in het Engels verdergezet zonder tussenkomst van een tolk. Verzoeker ziet hierin feiten die van die aard zijn dat zij de legaliteit van de bestreden beslissing integraal aantasten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoeker zelf heeft aangedrongen om het gehoor in het Engels te voeren (gehoorverslag cgvs, p. 1-2), waarop de dossierbehandelaar zijn verzoek inwilligde en zelf het gehoor rechtstreeks in het Engels afnam. Er werden hem voorafgaandelijk enkele vragen in het Urdu gesteld om na te gaan of hij wel effectief uit Pakistan komt nu zijn familie al jaren in het Verenigd Koninkrijk woont. De Raad ziet niet in hoe verzoeker hierdoor enig nadeel zou hebben ondervonden, noch hoe zulks zou kunnen leiden tot het aantasten van de legaliteit van de bestreden beslissing. Hoe dan ook, noch verzoeker noch zijn raadsman hebben bij het einde van het gehoor opmerkingen gemaakt over het gebruik van de Engelse taal tijdens het gehoor hoewel zij hiertoe ruimschoots de mogelijkheid kregen.

2.2.3. Betreffende de vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent bij het onderzoek van zijn asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op hem rust doordat hij nalaat om zijn beweerde identiteit en nationaliteit met een origineel identiteitsdocumenten te staven. Verzoeker legde enkel een fotokopie neer van de eerste bladzijde van zijn paspoort. Vooreerst wijst de Raad erop dat fotokopieën geen bewijswaarde hebben gezien zij makkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Daarenboven is het

voorgelegde document onvolledig, gezien verzoeker de resterende pagina's van zijn paspoort niet voorlegt. Dit gegeven is een duidelijke indicatie dat verzoeker de informatie die in dat paspoort is vervat, met name de door hem gebruikte reisweg, de datum van vertrek uit zijn land en eventuele visa voor Schengenlanden, voor de asielinstanties wenst achter te houden. De uitreikdatum die op de eerste pagina van de fotokopie is terug te vinden (2009) doet alvast het vermoeden rijzen dat verzoeker al veel eerder zijn land zou hebben verlaten dan dat hij beweert (juli 2012). Het is immers weinig geloofwaardig dat verzoeker in 2009 een internationaal paspoort zou hebben aangevraagd zonder intentie om het land te verlaten en dat hij zou hebben gewacht tot 2012 - twee jaar voor de vervaldatum ervan in 2014 - alvorens er gebruik van te maken. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij zijn internationaal paspoort niet in originele en integrale vorm kan voorleggen. Verzoeker brengt evenmin enig bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Pakistan via Dubai naar Brussel. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. De enkele omstandigheid dat verzoeker het gebruikte paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar nadat deze erom vroeg ontslaat verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakt aan deze medewerkingsplicht en daarentegen heeft gepoogd om het onderzoek naar zijn asielaanvraag te manipuleren door het achterhouden van cruciale informatie en stavingsstukken.

Het ontbreken van reis- en identiteitsdocumenten en verzoekers gebrekkige medewerking dienaangaande ondermijnt de geloofwaardigheid van het volledige asielrelaas.

De Raad stelt vast dat de overige motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas eveneens duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo blijken de beweerde familieband van verzoeker met de soefi-geleerde Seyyed Lal Hussein en verzoekers eigen beweerde activiteiten als soefi-leraar ongeloofwaardig te zijn, gezien hij deze beweringen niet kon staven met coherente verklaringen en elementaire kennis, en gezien zijn verklaringen daaromtrent op verschillende punten in strijd waren met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en ontkennen van en het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen over slechts enkele van de vele concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in om deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker komt niet verder dan het selectief beargumenteren van enkele geïsoleerde vaststellingen zonder het geheel van de motivering op een ernstige manier te ondergraven. Zo beweert verzoeker dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal betreffende zijn oom gebaseerd is op een verkeerde persoon, doch laat hij tegelijk na om zelf andersluidende informatie aan te reiken en rept hij met geen woord over de vastgestelde lacunaire kennis in zijn hoofd aangaande zijn oom, diens leermeesters en activiteiten. Verzoekers verwijzing naar een andere schrijfwijze van de naam van zijn grootvader en oom is hoe dan ook niet voldoende om de motieven hieromtrent te weerleggen. Evenmin onderneemt verzoeker een poging om een bewijsstuk voor te leggen dat alsnog zijn beweerde familieband met Seyyed Lal Hussein kan staven, laat staan dat hij een bewijsstuk bijbrengt waaruit de correcte schrijfwijze van de namen van zijn grootvader en oom zou kunnen blijken. Verzoeker zelf heeft overigens geen notie van de soefi's in Rawalpindi, hij kon slechts één schrijn in Islamabad noemen en kon slechts vaag en niet concreet de rituelen rond de schrijnen toelichten. De motieven omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde familieband met de voornoemde soefi-geestelijke en van zijn eigen werkzaamheden als soefi-leraar blijven onverkort gehandhaafd. Deze vaststellingen behoren tot de kern van het asielrelaas en leiden derhalve tot de ongeloofwaardigheid daarvan. Het relaas van verzoeker is omwille van al deze redenen ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er bevinden zich verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat er zich heden in Rawalpindi een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit en citeert daartoe uit het door hem bijgevoegde rapport van de Britse asielinstanties (stuk 5). Uit dat rapport blijkt dat leden van de Pakistaanse Taliban in staat zijn om zelfmoordterroristen in te zetten in garnizoensteden zoals in verzoekers stad van herkomst, Rawalpindi.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker door zijn gebrekkige medewerking omtrent originele reis- en identiteitsdocumenten, niet aantoont uit Rawalpindi te komen. Daarenboven betreft de subsidiaire bescherming in de zin van bovenvermeld artikel een situatie waarbij er sprake is van willekeurig oorlogsgeweld. Uit de loutere vaststelling dat de operationele capaciteit van de taliban reikt tot Rawalpindi kan niet worden afgeleid dat er zich aldaar heden een veiligheidssituatie voordoet die gelijkgesteld kan worden met willekeurig oorlogsgeweld in de zin van bovenvermeld artikel.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER